

ΠΥΡΚΑΙΑΙ ΕΙΣ ΔΑΣΗ.

ΤΗΝ ἀκόλουθον ζωηράν περιγραφὴν λαμβάνομεν ἐκ τῶν περιηγήσεων Ἀγγλου τινός κατὰ τὴν Σβεκίαν, Νορβηγίαν, καὶ Φιννίαν, μέχρι τῆς Βορείου Ἁκρας.—

Ἐπεράσαμεν ἀπὸ τινὰ δάση ἐκτεταμένα, καταναλωθέντα ὑπὸ τοῦ πυρός, καὶ παριστάνοντα οἰκτρὸν θάμα ἐρημώσεως. Τὸ ὕψος καταπράσινον τῆς γῆς σκέπασμα, ὅπου μὲ τὴν τέρψιν ἐπανεπαύετο πρότερον ὁ ὀφθαλμός, εἶχε τώρα γένειν ἄφαντον· περίξ δ' ἔκειντο πανταχοῦ δισκοροπισμένοι κορμοὶ κατάμαυροι τῶν μαρμμένων πίτυων, ἄνθρακας ὁμοιάζοντες. Ἀπὸ διαφορῶν αἰτίας προέρχονται αἱ βορειναὶ αὗται πυρπολήσεις· ὅθεν καὶ δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι συμβαίνουν τόσον συχνά. Γενικῶς, ὅταν χωρικός τις θέλῃ νὰ καθαρῖσῃ μέρος δάσους πρὸς καλλιέργειαν, καίει τὰ δένδρα. Τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον ἀπαλλάττει αὐτὸν τοῦ μεγάλου κόπου τῆς ἀφαίρεσεως τῶν πυκνῶν χαμοκλάδων, καὶ προσεῖτι εὐκολύνει τὴν πρόοδον τῆς ἀξίνης, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ὠφελεῖ τὰ μέγιστα, καθότι αἱ τέφραι χρησιμεύουν ὡς κόπρος γονιμωτάτη. Πολλάκις ὅμως, εἴτε διότι δὲν μεταχειρίζονται τὰς ἀναγκαίαις προφυλάξεις, εἴτε διότι ἀρχίζουν τὴν πυρπόλησιν ὅπου ὁ καιρὸς ἦναι ὑπὲρ τὸ δῖον ξηρὸς, συμβαίνει νὰ ἐκτείνεταί τὸ πῦρ πολὺ μᾶλλον παρ' ὅσον ἐσκόπευαν, φθορὰν καὶ κλεφρον πανταχοῦ συνεπιφέρων. Κάποτε προέρχονται ἀπὸ κακίαν ἢ ἐκδίκησιν αἱ πυρκαϊαὶ αὗται· μ' ἐδιηγῆθησαν περὶ τινος χωρικοῦ, ὅστις, ζητήσας μέρος δάσους διὰ νὰ καθαρῖσῃ καὶ νὰ καλλιερῆσῃ αὐτὸ (τὰ δὲ τοιαῦτα αἰτήματα γενικῶς εἰσακούονται), καὶ μὴ ἐπιτυχῶν, παρωργίσθη τοσοῦτον, ὥστ' ἔβαλεν εἰς αὐτὸ πῦρ. Πολλῶν μιλίων ἕκτασις περιετυλίχθη εἰς φλόγας, καὶ ἱκανὸς χρόνος ἐπύρασε πρὶν στήσῃ τὴν πρόοδον αὐτῶν. Πολλάκις ἡ ἀστραπὴ φέρει τὰς ἐκτεταμένας ταύτας ἐρημώσεις, κατασκήπτουσα εἰς τοὺς ξηρούς κλάδους γηραιῶν τινῶν πίτυος, καὶ οὐχὶ μόνον αὐτὴν πυρπολοῦσα, ἀλλὰ δι' αὐτῆς καὶ τὸ ὑποκάτω ξηρὸν βρῖον, ὅθεν τὸ πῦρ πανταχοῦ μεταδίδεται. Χωρικός τις, ἀφοῦ καπνίσῃ, ἐκτινάσσει τὴν τέφραν τῆς καπνοσύριγγος· διὰ τινὰς ἄρας μένει πεπνυγμένη καὶ ἄφαντος· κατ' ὀλίγον δὲ αυξάνουσα ἢ αἶρα, ζωογονεῖ καὶ ἀναφλέγει αὐτήν, καὶ ὁ κλεφρον ἤδη ἀρχεται. Αἱ φλόγες, ὡς ἴσκαν τὸ ξηρὸν καὶ καύσιμον βρῖον διατρέχουσαι, ἀπαντάσι κάμμιναν πεύκην, τὴν ὅπου ἂν εὐθὺς ἀναβαίνουν μὲ ἀστραπῆς ταχύτητα, βοηθούμεναι ἀπὸ τοὺς ῥητινώδεις χυμοὺς τῆς. Οἷτω δ' ἐξαπλοῦνται ταχέως καθ' ὅλον τὸ δάσος, μὲ καπνὸν καὶ κρότους συνωδευμέναι, φοβερὸν δὲ καὶ καταπληκτικὸν θάμα παριστάνουσαι. Ὁ ἀπομακρυσμένος ὁδοιπόρος, τὸ αἴτιον ἀγνοῶν, βλέπει μὲ ἀπορίαν τὸ παράδοξον ἐρωδρὸν φαινόμενον τοῦ ὀρίζοντος· ἂν δ' ἐξ ἀτυχίας μέλλῃ νὰ διαβῇ τὸ καιόμενον δάσος, πολλὰ δυσκόλως θέλει ἀπορύγει τὴν μακίαν τοῦ πυρός. Πανταχοῦ ἀπὸ πίπτοντα δένδρα περικυκλωμένους, τὴν ὁδὸν αὐτοῦ μὴ βλέπων ἀπὸ

τὸν καπνὸν καὶ τὰς φλόγας, στέκει ἐκθαμβος, ἀπορῶν· εἴτε νὰ προχωρήσῃ, εἴτε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἄν σηκωθῇ ἄνεμος, εὐθὺς ἀνάπτει ὄλον τὸ δάσος· χίλιοι δυνατοὶ κρότοι προσβάλλουν πανταχοῦ εἰς τὰ ὠτία· ἂν δὲ πῆσῃ ἐλαφρά τις βροχὴ, ἀκούεται δυνατὸν σύριγμα, καπνὸς παχύτατος ἐρπεί καταγῆς, καὶ πνίγονται μὲν στιγμιαίως αἱ φλόγες, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐκρηγνύονται ὀρμητικώτεροι. Τὰ θηρία τοῦ δάσους, διωκόμενα ὑπὸ ἐχθροῦ ἀκαταμαχίτου, φεύγουν ἀπὸ ἄγρια σπήλαια μέγρι τοῦδε ἀνενόηλητα· ἄρκτοι δὲ καὶ λύκοι κάμνου ἐφόδους ἀπλητισμένας εἰς τὰ βοσκήματα τῶν χωρικῶν. Ὀλίγα θείματα ἐμπορεῖ τις νὰ συλλάβῃ φοβερώτερα ἢ μεγαλοπρεπέστερα τῆς τοιαύτης πυρπολήσεως εἰς τὰ τῆς ἄρκτου ἀκατοίχητα μέρη, καὶ μάλιστα ὅπου τὴν ἐκ τῆς κορυφῆς ὄρους βλέπῃ τὴν πρόοδον τῶν φλογῶν, καὶ τὴν ὑπ' αὐτῶν ταχέως γινομένην ἀλλοίωσιν ἐπὶ τοῦ γελαστοῦ τῆς φύσεως προσώπου.

Εἰς ἓν ἀπὸ τὰ δάση ταῦτα ὀλίγον ἐλείψε νὰ χαθῇ ὁ μέγας φυσικοῖστορικός τῆς Σβεκίας, ὁ Λίνναιος· τὸ πῦρ εἶχε προέλθει ἀπὸ ἀστραπῆς· συνέβη δὲ εἰς καιρὸν ἀξιοσημειωτοῦ ἀνομβρίας. Ἐπεπέρασα, λέγει, δάσος τεσσάρων ἢ πέντε μιλίων Ἀγγλικῶν, ὅπως διόλου κεκαυμένον· ἄστε ἡ γῆ, ἀντὶ νὰ φορῇ τὸν ἀνοικτὸν καὶ καταπράσινον αὐτῆς πέπλον, ἦτο πενθίμως ἐνδεδυμένη· μ' ἔκαμε δὲ πολὺ περισσοτέρην δυσἀρέσκειαν καὶ λύπην τὸ θάμα τοῦτο, παρ' ὅσην μ' ἐπροξένησε ποτὲ ἡ κατάλευκος χειμερινὴ στολή τῆς· καθότι αὕτη, μολονότι ἀφανίζει τὰ χόρτα, ἀφίνει ὅμως τὰς ῥίζας ἀβλαβεῖς. Τὸ πῦρ ἐφαίνετο σχεδὸν ἐσβεσμένον εἰς τὰ πλειότερα τῶν μερῶν ὅσα ἐπεσκέφθημεν, ἐκτὸς εἰς μυρμηκίαις καὶ ξηρούς κορμούς δένδρων. Ἀφοῦ διωδεύσαμεν ὀλίγον διάστημα εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρημώσεως ταύτης, ἤρχισεν ὁ ἄνεμος νὰ πνέῃ δυνατώτερα, καὶ θόρυβος αἰφνιδίως ἠκούσθη εἰς τὸ ἠμικαυμένον δάσος, τοιοῦτος ὅποιον δύναμαι μόνον νὰ παραβάλω μὲ τὸν διεγειρόμενον εἰς στρατεύμα προσβαλλόμενον ὑπὸ ἐχθροῦ. Ἠγνοοῦσαμεν ποῦ νὰ στρέψωμεν τὰ διαβήματά μας· ὁ καπνὸς δὲν ἐσυγχῶρει νὰ μὲνωμεν ἐκεῖ ὅπου ἤμεθα, οὐδ' ἐταλμοῦσαμεν νὰ στραφῶμεν ὀπίσω. Μᾶς ἐφάνη προτιμότερον νὰ σπεύσωμεν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐλπίζοντες ταχέως νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ πρᾶτα τοῦ δάσους, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀπέτυχαμεν. Ἐτρέξαμεν ὅσον ἐγγήγορα ἠδυνάμεθα, διὰ νὰ μὴ κατασυντριβῶμεν ἀπὸ τὰ πίπτοντα δένδρα, τινὰ τῶν ὁποίων μᾶς ἠπέλουν πᾶσαν στιγμὴν. Συνέβαινε κάποτε νὰ πῆσῃ ἕξαφνα μέγας τις κορμὸς· ἡμεῖς δ' ἐστέκαμεν οἱ ἄθλιοι χάσκοντες, ἀγνοοῦντες ποῦ νὰ στρέψωμεν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κλεφρον, καὶ ἀφινόμενοι διόλου εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Προναίας. Μέγα τι δένδρον ἐπέσε· καθ' αὐτὸ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ὁδηγοῦ μου, ὅστις προηγεῖτο μόλις ὑπὲρ τὴν μίαν ὀργυιάν· ἀλλὰ, χάριτι θείᾳ! διεσώθημεν ἀμφοτέρω. Ὑπερεχάρημεν δὲ, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ κινδυνώδης αὕτη ἐπιχείρησις, καθότι ὄλην τὴν ἄραν ἠσθαγόμεθα ὡσαν ὅσοι κακοῦργοι, τρέμοντες μὴ συλληφθῶσι.